

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

La intifada de Guardiola com a símptoma

La cosa és que ja en tocava un que, de manera pública, transgredira el vot de castedat. Qui ha fet això és **Felip Guardiola**, portaveu del grup parlamentari socialista de les Corts valencianes i —caram— cunyat del president del Consell d'Administració de RTVV, **Enrique Linde**. Guardiola, en unes declaracions al diari *Levante-El Mercantil Valenciano* —si no citem, **Ferran Belda** propina unes mirades com el gat a les tomaques—, ha dit que TVV és «una mierda, una gran mierda». L'estrenyiment entre la militància era tan claustral, des del moment en què **Joan Lerma** va tocar retreta en el PSPV-PSOE, que el desenllanç havia de remetre a l'escatologia. A l'escatologia opulenta.

Felip Guardiola faria bé divulgant quina classe de teràpia ha fet servir per afluir el depòsit de forma tan satisfactòria, perquè més d'un esperit turmentat es confortaria. L'agraïment no coneixeria límits. Dic això per aquells que íntimament —indemnes al radar— reconeixen que, si en compte d'estar en el poder el PSPV-PSOE, manara UV, i davant la hipòtesi que fóra UV qui haguera posat en marxa la TVV i els programes «El show de Joan Monleon» i «Tal com show», s'haurien amotinat, haurien fet vagues de fam, manifestacions i visites al Defensor del Pueblo. Això costa de coure dins el ventre, sobretot quan la prescripció indica continència.

La identificació absoluta entre TVV

i PSPV-PSOE, promoguda amb vehemència des del lermisme, està resultant nociva per al partit. Al punt que el president Lerma, que és partidari que continue intacta l'associació, ja ha considerat, segons els rum-rums pròxims al poder, la possibilitat de substituir **Amadeu Fabregat**. D'acord amb aquesta filtració, ja n'hi ha, de substitut, i el problema només seria buscar-li alguna cosa a Fabregat. Perquè Fabregat, bàsicament, ha comès dos errors: fer una programació que només satisfà el CDS i UV, d'una banda; i de l'altra, haver posat de directora de Canal 9 Ràdio a **Rosa Solbes**, la qual, amb un pressupost modest, ha fet possible —sense demora— un producte de factura excel·lent. De manera que al si del partit indigna que qualitat no siga, en aquest cas, sinònim de pressupost i que només els sectors polítics més rancis aproven el producte elaborat a Burjassot.

¿I això vol dir que Amadeu Fabregat té els dies comptats? Seria ingenu pensar la possibilitat en afirmatiu. Al director general el llances contra una paret lliça i es queda adherit. Només aquesta capacitat de supervivència li permet fer com fa i empunyar actituds que en societats més avançades constituïrien alguna classe de delictes. De tota manera, pels indicis, estem assistint a un canvi en la concepció tan homosexual —homosexual, en sentit de gènere idèntic— entre el PSPV-PSOE i la TVV. Tal i com estan les coses, té la seua importància.

Una nota a peu de pàgina

Fa uns dies el gran amic del director general de RTVV, i tanmateix subordinat, **José Doménech Part** es va presentar en el despatx d'Amadeu Fabregat esbalaït i amb signes evidents de

commoció. «¡Amadeo —li va dir— que están diciendo *turmell* por la tele, i eso es catalán!». I Fabregat, amb eficaç diligència, va prendre les mesures oportunes per erradicar tal cosa i va impo-

sar, com a sinònim més convenient, la paraula *genoll*. Ja tindrem ocasió de fli-par sense control quan, en alguna pel·lícula, li foten una escopetada al turmell a **John Wayne** i exclame: ¡Quin mal que em fa el genoll!

El recurs wilderià

Diu en les fonts pròximes a la fontaneria i sanejament del president de la Generalitat valenciana que, segons la tuberia orgànica de Lerma, el Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions ha hagut de reaccionar amb una multa als responsables de la penetració de TV3 en l'espai valencià perquè **Pedro Agramunt**, el diputat del PP, havia acusat d'inhibició al delegat del govern **Eugeni Burriel**. I clar, s'hi han vist obligats. La mala consciència és un guano magnífic per al talent inèdit.

Qui ha formulat això, des de tanta diòptria —i m'he compromès a no invocar el seu nom— mereix ser gratificat a caramull. Una conselleria. Una cosa per l'estil. El seu comportament sintetitza les situacions de comèdia wilderiana per les que està passant, d'acord amb el guió suprem, un grapat quantios de militància locomotriu —és només una manera de designar-los— del PSPV-PSOE. La fidelitat indefectible a què han estat *invitats* els està conferint una sagacitat de pa i meló. Més val això que un expedient.

L'últim banc

El 23-N, tres dies després del congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya, els diputats **Joan Hortalà**, **Joan Sabanza** i **Marçal Casanovas** van abandonar, impulsats pels resultats de la discussió de Lleida, el grup parlamentari d'ERC de les Corts catalanes. I van ingressar en el grup mixt. El gest, d'entrada, va ser motiu de satisfacció entre les files del partit, però l'endemà mateix la mesa del Parlament, constituïda per CiU i PSC, va decidir que els tres diputats que havien quedat al grup, **Miquel Pueyo**, **Josep Lluís Carod-Rovira** i **Àngel Colom**, seguiren el camí dels trànsfuges, ja que amb tres diputats només no hi ha grup parlamentari.

És curiós, però el reglament del Parlament de Catalunya no estipula com ha de desaparèixer un grup, encara que sí que contempla com es configura. I és més curiós encara que els d'ERC hagen exigít al Parlament que es fixara en el de Madrid, en el reglament del qual es diu que un grup parlamentari desapareix quan és abandonat per la meitat dels diputats més un. ¿Qui havia dit que de Madrid no podia venir res de bo? Però el 27-N els d'ERC reben la notificació que han d'anar al grup mixt. I Colom, que no rep el paperet,

se n'assabenta pels companys. Així les coses, els implicats estan que tallen claus, sobretot perquè havien arribat a un acord verbal amb el president del Parlament, **Joaquim Xicoy**, el qual els havia assegurat que, com a mínim, mantindrien l'escalafó d'agrupació parlamentària, que dona dret a portaveu i poca cosa més.

La cosa té el seu què, ja que CiU i PSC són molt contraris al transfuguisme. I a pesar d'això, el dia 28 els d'ERC són enviats a l'últim banc del Parlament, a la dreta del galliner. Han passat del mig de l'hemicicle al final, allà on no arriben ni els teleobjectius ni els zooms. Però això no acaba ací, perquè els diputats republicans, en senyal de protesta, abandonen el Parlament i cauen que no els han concedit l'agrupació parlamentària perquè, senzillament, s'han oblidat d'exigir-la formalment. Com que la ciència es fa a base d'errors, rectificuen i tramiten. Ho aconsegueixen. Però el seu destí és l'últim banc. Mira per on, allà van i contacten amb l'ex-diputat del PSC, **Pere Aiguadé**, i probablement ingresse a ERC, la qual cosa posaria un punt final acceptable.

